Povídka: 13. Nejkrásnější noc

Vánoční povídka pro děti od Elišky Hrůzové.

Povídka

Nejkrásnější noc

Noc je temná a chladná. Nebe je poseté hvězdami. Je úplné ticho, jen nějaká ovce někdy zabečí. Tráva, přikrytá jinovatkou, mě zebe a tlačí do zad, ale naštěstí jsem zabalený do houně. Vedle sebe opatruji to nejcennější, co mám – hliněný džbánek s mlékem na snídani. Mléko je má jediná snídaně, a proto jej opatruji jako oko v hlavě. Kdybych o džbánek přišel, neměl bych vůbec nic. Je to to jediné, co mám.

Pomalu se mi klíží oči. Jsem unavený; celý den jsem uklízel u nás v domě, protože do našeho města Betléma proudily davy lidí. Přijely se totiž zapsat do nějakých daňových soupisů. Dědeček se z města vrátil se čtyřmi lidmi a řekl mi, že u nás teď chvíli pobudou. Uklidili jsme tam, dali jim najíst a napít a pořádně jim ustlali, aby si po té dlouhé cestě odpočinuli.

To však znamenalo, že pro mě a dědečka už nikde místo na spaní nezbylo. A proto odpočíváme na kopcích za Betlémem společně s dalšími sousedy-pastýři a hlídáme své ovce. Nejdříve jsem byl trochu nešťastný, že nebudu spát ve své posteli, ale teď už mi to nevadí. Je mi dobře. Ležím hned vedle mého dědečka, zabalený do houně a zrakem upřeným na hvězdy.

Kéž by už přišel.

Ten Mesiáš.

Dědeček mi o Něm hodně vyprávěl. Vždycky se při tom tak šťastně a se slzami v očích usmíval. Říkal mi, že o Něm dávno psali proroci. Prý nás vysvobodí a bude se nám zase žít dobře.

Chci, aby přišel. Chci Mu odevzdat své srdíčko, jak mi to dědeček říkal. Ale kdy přijde? Kdy to konečně bude?

Oči se mi zavřou úplně. Líně na mě doléhá spánek a já cítím, jak se brzy ocitnu v té sladké říši snů.

Náhle mě však do zavřených očí uhodí pronikavé a jasné světlo. Prudce otevřu oči.

Přede mnou je anděl. Opravdový anděl.

Je obklopený tím zářivým světlem, co mě nutí zavírat oči. Mžouravě rozeznám obrys křídel a bílý šat. Nemohu tomu uvěřit. Rychle se podívám na dědečka. Ten třeští na anděla oči. Z koutku oka mu ukápne slza.

Ostatní sousedé jsou vyděšeni. Křičí, snaží se rychle sbalit své věci a utéct – avšak náhle ten Boží posel promluví.

„Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechen lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí.“

A vtom se najednou po celém nebi objeví zástupy andělů a jasným hlasem chválí Boha:

„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.“

A pak stejně rychle a nečekaně, jako se andělé objeví, tak také zmizí.

Zase je úplné ticho. Jako by se nic nestalo. Ale ono se toho stalo hodně. Tak hodně, že nikdo z nás není schopen promluvit.

Spasitel. Mesiáš. Už konečně přišel. Už nás zachrání. Už je tady! Tady, hned kousek, v Betlémě! Velký Král přišel! Je tu!

„Me… Mesiáš," promluví první dědeček. Nahlas polkne a zachvěje se mu hlas. „Je v Betlémě."

Teprve až po tomto prohlášení si všichni uvědomíme, že za Ním musíme jít. Že nemůžeme déle čekat, nesmíme promarnit ani minutu.

Všichni ze sebe strhneme teplé houně, necháme ovce ovcemi a rozběhneme se dolů, do města Betléma. Náhle nejsme unaveni a není nám zima.

Strachuji se o dědečka, protože je starý a nemůže moc dobře chodit. Ten však běží stejně rychle jako mladí, čilí sousedé. Nemohu uvěřit vlastním očím. Je to zvláštní, když vidíte starého člověka běhat. Má bílé vlasy a všude vrásky, ale přitom se chová jako malé dítě. Jako kdyby se mu vrátila dětská radost. Jako kdyby jinak radost neuměl projevit.

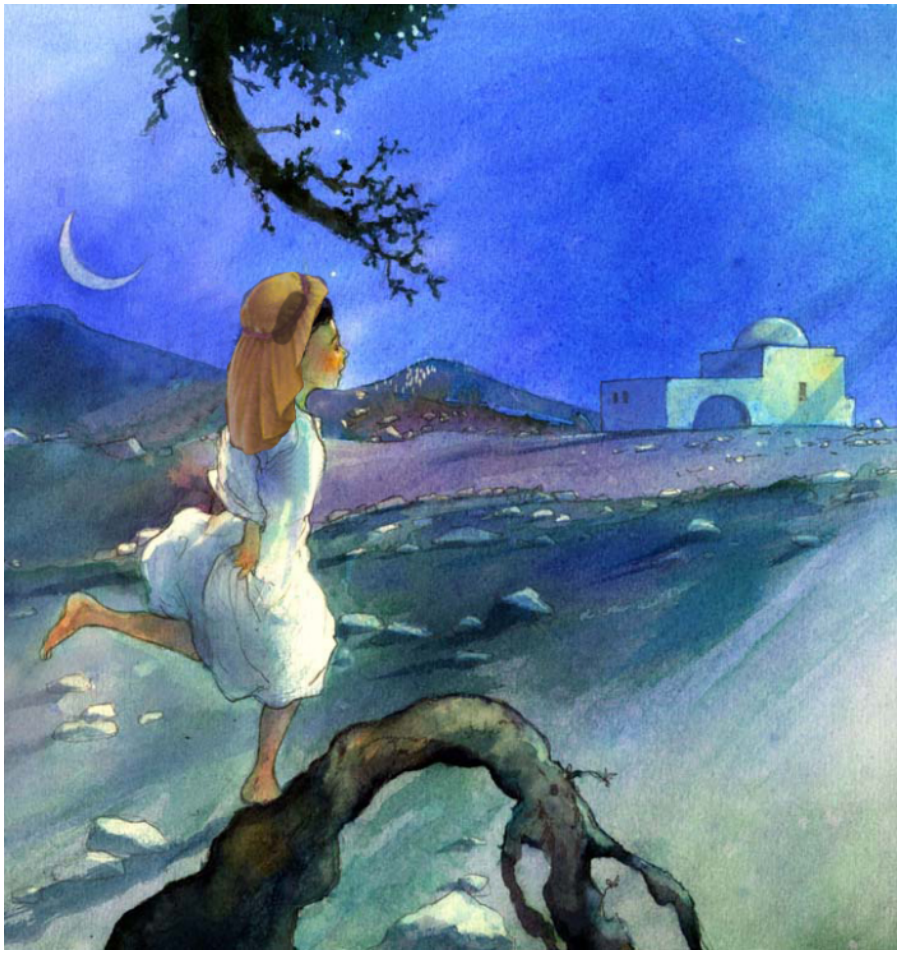

Už jsme skoro u města. Srdce nám tluče rychleji než normálně, v očích máme jiskry, jsme nadšení, plní energie.

Vtom se znenadání prudce zastavím.

Dárek.

Vždyť nemám pro Spasitele žádný dárek!

Jak jsem jenom mohl zapomenout na dárek?!

Musím se pro něj vrátit. Přece nemůžu jít ke Spasiteli s prázdnýma rukama. To si nezaslouží.

Otočím se a ještě rychleji vyrazím zpátky. Slyším, jak za mnou sousedé volají, ať se vrátím. Ne, to ne. Chci Mu darovat dárek. Od toho mě nikdo neodradí.

Nohy skoro necítím, avšak přesto se nevzdávám. Do kopců se běží podstatně obtížněji, ale to zvládnu.

Konečně vidím ovce, naše stádo. Najdu svoji houni a ve tmě nahmatám džbánek s mlékem. Je to to nejcennější, co mám. A chci to darovat Mesiáši.

Pohladím džbánek a rozběhnu se z kopců dolů. Jsem mnohem více opatrný, musím dávat pozor, abych mléko nevylil.

Simla, můj svrchní plášť, který mám přehozený přes hlavu, se mi však nebezpečně sesouvá do očí. Džbánek držím oběma rukama; kdybych si simlu upravil, jistě bych džbánek upustil. To nesmím

dopustit. Určitě už budu u Betléma. Běžím a nezastavuji se. Ještě pár metrů, ještě –

Ale ne.

V příštím momentě ležím na zemi. Nic nevidím, obličej mám zahalený simlou, ale mezi prsty cítím střepy a vlažnou tekutinu. Špičkou palce u nohy nahmatám ostrý kámen.

Hořce se rozpláču. To nejcennější, co mám, je navždy zničené. Pro Mesiáše nemám nic. A dědeček se na mě jistě bude hněvat. Vždyť zítra nebudu mít co ke snídani.

Náhle je veškerá radost pryč. Jsem nešťastný a hněvám se sám na sebe.

„Katrieli! Katrieli!“

Zvednu hlavu; někdo volá mé jméno. Z očí mi odtrhne simlu. Před sebou uvidím usměvavý obličej plný vrásek, ve kterém svítí jasné oči plné slz. Dědeček.

„Dědečku,“ rozpláču se nanovo.

„Katrieli,“ usměje se dědeček. „Měl jsem o tebe starost. Jak to, že pláčeš? Jak můžeš v tuto nádhernou noc plakat?“

Zvednu ruce. Dědeček se podívá na střepy a mléko a hned pochopí.

„Zlobíš se na mě?“ špitnu.

Dědeček se ještě více usměje a pohladí mě po vlasech.

„Katrieli, chlapče zlatá – i kdybys dnes rozbil tisíc džbánků, budu se stále radovat. Nemůžu se na tebe hněvat. Nebuď smutný, Katrieli. Můžeš přeci Spasiteli dát něco mnohem, mnohem vzácnějšího.“

S nadějí v očích na něj dychtivě pohlédnu.

„A co to je?“

„Přece tvoje srdíčko. To je to nejvzácnější, co máš.“

V duši se mi rozhostí klid. Dědeček má pravdu. Hbitě se zvednu ze země a chytnu dědečka za ruku. A pak klidným krokem vyrazíme do města. Prohledáváme každé zákoutí, každou uličku, ale chlév nikde. Neztrácíme však na naději. Boží posel řekl, že tu je. A my mu věříme.

A pak?

Pak ho uvidíme. Nevelký chlév se slaměnou stříškou. Je cítit zvířaty, která jej obývají. A uprostřed toho chléva jsou jesle.

Leží v nich právě narozené děťátko, zabalené v plenkách. Je nádherné. Úžasné. Je klidné a nepláče. Pouze se na mě, dědečka a ostatní pastýře dívá doširoka rozevřenýma očičkama.

Jsou tak laskavé, citlivé a ochotné. Jsou vážné a přitom veselé. Zračí se Mu v nich tolik moudrosti a tolik štědrosti. Nikdy na ně nezapomenu. Nikdy na toho drobného Mesiáše, na toho Spasitele světa, který je tak malinký – nikdy na Něj nezapomenu.

Pokleknu před Ním. Koukám na Něj s určitou bázní, s určitým respektem, ale zároveň s nevýslovnou radostí a štěstím. Odevzdávám Mu své srdíčko a vím, že lepší dárek jsem Mu nemohl dát.

Ne.

Nikdy na Něj nezapomenu.

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku Baptisté – Česká republika nebo facebookovou skupinu Zpravodaj baptistických sborů